

EXAMENUL PRACTICII

După cîteva luni de învățatură, 800 000 de cursanți, absolvenți ai învățămîntului agro-zootehnic din mii de gospodării colective, își verifică acum pe ogoare știința dobîndită.

...Imi amintesc de cei din Teiuș, de chipurile lor și pînă și de gesturile cu care își ascuteau creioanele. Erau vreo 40 într-o sală cîștigați cu totul de expunerea plină de patos a profesoarei și inginerii lor, Victoria Hrușcă, o femeie tînără și cu totul devotată vieții gospodăriei. I-am văzut atunci pe Oprită Teodor, sub grija căruia se răsădesc acum tomatele acelea „zece plus Bizon”, după care se dă în vînt piața Devei, pe Fleșeriu Maria, pe Victoria Crișan, care se mîndreau cu caietele de curs, acoperite cu niște litere mici, dar atît de atent scrise de parcă erau desenate. Semănaseră din toamnă cinci loturi cu soiuri de grîu de înaltă productivitate și ei, cursanții, le-au privegheat tot timpul. Tot pe ei i-a repartizat ingineria în cele mai dificile locuri. Așa se și cuvine pentru niște oameni cu știință. Întîlnesc, așadar, fețe cunoscute, pe loturile demonstrative cu grîu care au dat anul trecut 2 048 kg la hectar, pe tarlalele cu prășitoare, la lucrarea rîritului, unde se cere mare atenție, sau ajutînd la împrăștiatul insecticidelor.

Inginera este alături fiindcă tot profesoară le-a rămas

...In Alexeni (Urziceni) membrii celor șase cercuri de învățămînt sînt tot pe cîmp. Niciodată n-a arătat așa de frumos cîmpul la Alexeni. Au semănat porumb cu mașina reglată la 37 cm. Pentru treaba asta semănătoarea trebuie să funcționeze impecabil. Pe semănători au stat de veghe Gheorghe Păun, Dincă Barbu, Dincă Spandulea, toți foști cursanți. Acum să vină oricine să citească în șirul drept ca rigla și să le dea calificativul.

La Alexeni și în alte locuri oamenii nu mai intră la rîrit cu sapa. Rîritul se face cu mina.

Într-un colț de lan, o suprafață mică a rămas negrăpată. E ca un obraz neras. Răsar din ea ca țepii colții buruienilor. E un experiment al inginerului agronom Dumitru Constantin.

— Am hotărît cu elevii mei, să facem, pe suprafața asta, toate lucrările cu întîrziere. Recolta o s-o cîntărim separat. Și apoi le anunțăm colectivistilor rezultatele. Să le comenteze singuri.

Tot el a cules într-o cutie de chibrituri două larve de *Tanimecus*. Sînt moarte de pe urma stropirilor. „Le păstrez pentru cursul de la iarnă. Dacă mai zăboveam, rămîneau fără... material demonstrativ”

Am văzut la altele cursuri tabla neagră, unde mina inginerului trasa linii și scheme. O revăd acum, parcă răsturnată pe sute de hectare cît tine cîmpul, cu aceleași linii reprezentate de astă dată de nesfîrșitele șiruri verzi.

Un mulgător tînăr, Ghiță Băltărețu, — fiindcă cursanți sînt și la grajduri—spunea cum a avut el revelația reflexului condiționat. „Vitei — zice — dacă nu-i dai hrana la ora cînd e învățată, fix la ora aia, începe să dea semne de neliniște. Și cînd o mulgi, vezi că a scăzut laptele în găleată”.

— Ți s-a întimplat matală așa ceva?

— Nu — răspunde, parcă ferindu-se. — Lui Sandu Ion, de la lotul vecin, i s-a întimplat. A venit de cîteva ori tîrziu și în zilele acelea i s-a dat peste cap tot planul.

...800 000 de elevi ai cercurilor agrozootehnice răspund acum la examenul practicii.

V. TOSO

CONSTRUCȚIE

Pe schele-n vilvătăi mă-nalt,
Cu fruntea-mi aplecată peste zare,
Cu zidul sparg al zării small,
De dincolo de ea alt zid răsare.

Din brațele-mi care brăzdează norii,
Vibrînd ca arborii în vînt,
Își trage zidul sevele culorilor
Desțelenesc-nălțimile-n avînt.

TRAIAN ARHIP
Cenaclul literar „Al. Sahia”,
Onești

ÎN ACEST NUMĂR:

■ Probleme actuale ale brigăzilor artistice de agitație

PAG. 2

■ Mijloace agitatorice operative și eficiente

PAG. 3

■ Noi piese într-un act

PAG. 6

■ Piața comună și urmările ei

PAG. 7

PROBLEME ACTUALE ALE BRIGĂZILOR ARTISTICE DE AGITAȚIE

Unul dintre cele mai noi genuri de manifestare artistică din țara noastră și cu o arie de răspândire din ce în ce mai largă, îl constituie brigăzile artistice de agitație, născute în anii regimului democrat-popular, în toată lupta plină de avânt a poporului nostru pentru construirea socialismului. Extrem de mobile și operative, ele s-au dovedit a fi una dintre cele mai eficace forme de manifestare artistică în desfășurarea unei vieți agitate politice în jurul celor mai arzătoare probleme din viața satului contemporan, popularizând ceea ce este nou și înaintat și satirizând ceea ce este vechi și depășit de realitatea noastră nouă, socialistă.

Faza intercomunala a celui de al VII-lea concurs al formațiilor de amatori de la orașe și sate, încheiată de curând, a constituit un prilej de afirmare tot mai pronunțată a brigăzilor artistice de agitație. Îndrăgite de mase, ele și-au dovedit și de astă dată eficiența în mobilizarea maselor la îndeplinirea sarcinilor puse de partid și de guvern, în formarea și dezvoltarea conștiinței socialiste a oamenilor muncii. Este suficient, de pildă, să ne referim doar la evoluția din ultimii ani a acestor formații ca să ne putem da seama de locul ce-l ocupă azi în mișcarea artistică de amatori.

Statistica celui de-al V-lea concurs desfășurat în anul 1969 indică existența a circa 3.300 de brigăzi artistice de agitație, cea a concursului al VI-lea din 1961, arată 6.439, iar în prezent numărul acestora a atins cifra de aproape 9.000. Creșterea este de-a dreptul impresionantă dacă ne gândim că pe parcursul celor numai patru ani, numărul brigăzilor artistice de agitație a ajuns să fie de aproape trei ori mai mare.

Exigențele culturale-artistice ale oamenilor muncii de la sate au crescut de la an la an, de la zi la zi. Azi nu mai e de ajuns ceea ce a fost acum cîțiva ani. Azi e nevoie de o îmbogățire continuă a activității artistice de amatori, de creșterea volumului acesteia, de lărgirea gamei manifestărilor, de apropierea acestei activități din ce în ce mai mult de problemele de producție ale colectivei, de locul de muncă, de viața și frământările zilnice ale colectivităților. Un fapt frecvent acum este prezența masivă a spectatorilor și pasiunea cu care aceștia urmăresc programele brigăzilor artistice de agitație, interesul cu care discută problemele abordate

de către acest gen al artei de amatori. Nu întâmplător, de pildă, numărul brigăzilor artistice de agitație sătești din regiunea Argeș a crescut, numai într-un interval de un an și ceva, de la 396 la 800, în unele sate funcționând chiar mai multe brigăzi. În comuna Stoicănești, de exemplu, comună cu o mare gospodărie colectivă, puternică și înfloritoare, condusă de un președinte harnic și destoinic, azi Erou al muncii socialiste, s-au născut în iarna acestui an 13 brigăzi artistice de agitație organizate pe brigăzi și echipe de muncă. Într-o consfățuire recentă un activist cultural de la regiune povestea, printre altele că, o dată la două săptămîni, fiecare brigadă de producție a gospodăriei prezintă programul brigăzii sale artistice pe scena căminului cultural din sat, la locul de muncă sau în localitățile învecinate. Acest fenomen arată cât se poate de clar și convingător că azi țărani colectivisti tind și reușesc să creeze o viață artistică proprie, specifică satului colectivizat, corespunzătoare cerințelor și exigențelor culturale mereu crescînde ale oamenilor muncii de la sate.

Recenta desfășurare a fazei intercomunale a celui de-al VII-lea concurs a scos în evidență o largă și variată gamă de programe artistice de agitație inspirate din actualitatea satului. Brigada artistică de agitație de la Răcăciuni, de pildă, popularizînd într-o formă artistică-agitatorică cifrele din planul de producție al gospodăriei pe 1963, a contribuit cu succes, prin calitatea textului și interpretării, la mobilizarea colectivităților pentru îndeplinirea sarcinilor din perioada respectivă.

Brigăzile artistice au militat pentru însușirea de către colectivități a agrotehnicilor noi, moderne. Versuri ca: „Agrotehnică, știință / Mîntea ne-al îmbogăți / Sfatul bun, de trebuință / Noi prin tine l-am găsit / ... Agronomul, cum văzurăm, / Ni-e prieten și-ajutor : / Și aici la-nvățătură / Și acolo pe ogor” au fost rostite de către interpreții brigăzii artistice de agitație a căminului cultural din Fundeni, regiunea Ploiești, care au prezentat programul intitulat „Procesul kilogramelor”.

de către acest gen al artei de amatori. Nu întâmplător, de pildă, numărul brigăzilor artistice de agitație sătești din regiunea Argeș a crescut, numai într-un interval de un an și ceva, de la 396 la 800, în unele sate funcționând chiar mai multe brigăzi. În comuna Stoicănești, de exemplu, comună cu o mare gospodărie colectivă, puternică și înfloritoare, condusă de un președinte harnic și destoinic, azi Erou al muncii socialiste, s-au născut în iarna acestui an 13 brigăzi artistice de agitație organizate pe brigăzi și echipe de muncă. Într-o consfățuire recentă un activist cultural de la regiune povestea, printre altele că, o dată la două săptămîni, fiecare brigadă de producție a gospodăriei prezintă programul brigăzii sale artistice pe scena căminului cultural din sat, la locul de muncă sau în localitățile învecinate. Acest fenomen arată cât se poate de clar și convingător că azi țărani colectivisti tind și reușesc să creeze o viață artistică proprie, specifică satului colectivizat, corespunzătoare cerințelor și exigențelor culturale mereu crescînde ale oamenilor muncii de la sate.

În pauza de prînz, o parte din membrii brigăzii I de la G.A.C. Alexeni, raionul Urziceni, urmăresc principalele evenimente din jur și strădînatate în expunerea șefului de brigadă Ion Dinică.

Creșterea producției de lapte și a scăderii prețului de cost, îmbunătățirea raselor de oi, dezvoltarea fondului de bază al gospodăriei, retribuția în zile-muncă după cantitate și calitate etc., au fost prezentate pe scena concursului sub forma unui program „Cine știe... răspunde”, interpretat de brigada artistică de agitație din Zărnești, raionul Rm. Sărat. În schimb, o altă brigadă dintr-o comună vecină, Vadu-Sorești, dovedind operativitate și orientare în oglindirea unor aspecte din munca țărănilor colectivisti la înșămînțarea porumbului, și-au alcătuit programul intitulat „Primăvara-n colectivă” în care, pe melodia unui cîntec popular, se spunea printre altele: „I-auzi cîntec pe luncă / Ies tractoarele la muncă / Și-am pornit cu semănatul / Și de-a lungul și de-a latul / Cu sămînță roditoare / Bob de aur, stropi de soare / De cu zori pină-n chindii / Pentru cucuruz cinci mil...”

Valorificarea creației populare de către brigăzile artistice de agitație a devenit un fapt obișnuit. Cîntînd pe melodia „Foaie verde iasomie” belșugul de legume obținut de grădinarul gospodăriei, brigada artistică de agitație din Geoagiu-Hunedoara, elogia munca și hărnicia lor. Ca și acestea, multe alte brigăzi au folosit mijloace artistice variate

complexe în alcătuirea spectacolelor, utilizînd cu echilibru și pricepere, alături de folclor, sceneta, monologul, dialogul, scheciul, foiletonul, fabula, cupletul, cîntecul etc.

În privința spectacolelor realizate de brigăzi se vedește tendința tot mai pronunțată de a găsi forme din ce în ce mai variate de prezentare scenică a conținutului și mesajului programului de brigadă la un nivel de interpretare tot mai înalt.

Cu toate aceste succese trebuie menționat faptul că în mișcarea brigăzilor artistice de agitație sătești se simte încă o rămînire în urmă a formelor de montare a spectacolelor față de conținutul programelor, neacordîndu-se suficientă atenție mijloacelor de exprimare artistică a acestuia. Mai persistă încă la destule brigăzi forma statică de semicerc în așezarea pe scenă, interpretul rostind mecanic versurile; lasă de dorit ansamblul mijloacelor și procedeele literare și scenice. Multe texte de brigadă nu izbutesc să iasă încă din expresia plată; autorii neglijează faptul că acesta e un gen distinct, cu funcții precise de agitație politică, de educație socialistă, și totodată de educație estetică a publicului.

Argumentul agitatoric în textul de brigadă, nu constă în rostirea pe scenă în mod mecanic a unor cifre, ci îl constituie în primul rînd exemplul, contrastul între nou și vechi, între bine și rău, înfățișat sugestiv, cu măiestrie artistică și cu multă forță de convingere. Lipsa de calitate a unor spectacole de brigadă se datorește în mare măsură lipsei pregătirii de specialitate a instructorilor. De aceea se impune mai mult ca oricînd cuprinderea unui număr sporit de instructori de brigăzi artistice de agitație sătești la cursurile de instruire ale școlilor populare de artă și caselor regionale ale creației populare. Se simte nevoia unei mai strînse legături între membrii cercurilor literare din centrele raionale și colectivele de creație ale brigăzilor artistice de agitație. Totodată ajutorul oamenilor de artă, regizorilor, scriitorilor, oamenilor de teatru și muzică dat brigăzilor artistice de agitație trebuie să se manifeste într-un mod mai concret și continuu.

În etapa actuală, în fața brigăzilor artistice de agitație sătești stau noi și importante probleme care converg spre sarcina centrală a satului și anume: întărirea economico-organizatorică a gospodăriei colective. Buna organizare a muncii pe brigăzi și echipe, dezvoltarea fondului de bază, creșterea producției agricole, vegetale și animale, introducerea pe scară tot mai largă a științei agrotehnice, formarea spiritului colectivist, păstrarea și apărarea avutului obștesc, dezvoltarea unei atitudini noi, socialiste față de muncă, combaterea tendințelor de risipă, lipsei de răspundere a leniei, a tot ceea ce este vechi și retrograd etc., constituie surse inepuizabile și variate, de la sat la sat și de la colectivă la colectivă, pentru fiecare brigadă artistică de agitație sătească. Mergînd în pas cu dezvoltarea economică a satului, brigada artistică de agitație va aduce un aport tot mai substanțial la lărgirea sferei de cuprindere a manifestărilor artistice, la înflorirea vieții culturale a satelor noastre.

de N. NISTOR

directorul Casei centrale
a creației populare

Operațiune valoroasă

În luna februarie a apărut în raionul Medgidia o interesantă inițiativă pe tărîm cultural. Este vorba de un schimb permanent de manifestări între comune și sate apropiate. S-au stabilit trei grupe de comune în jurul centrelor de la Basarabi, Seimenii Mari și Răsova. Acum, după o primă etapă de muncă, să vedem cum și-a îndeplinit misiunea centrul de la Basarabi, din care fac parte opt comune și sate.

Planul de muncă, alcătuit cu grijă și seriozitate sub directa îndrumare a casei raionale de cultură, asigură desfășurarea unor manifestări de calitate care să constituie un bogat izvor de învățămînt. S-a prevăzut ca fiecare cămin cultural să se deplaseze în celelalte comune cu una sau două manifestări bine organizate. Conținutul acestora a fost astfel fixat încît întregul centru să cuprindă o largă arie tematică prezentată într-o diversitate de forme: brigada experienței înaintate privind cultura porumbului, simpozionul „Prin muncă ne făurim fericirea”, sezătoarea literară pe tema luptei pentru pace, jurnalul vorbit „Grija statului pentru ocrotirea sănătății”, seară de experiențe științifice, program de diafilme etc.

Multe dintre aceste manifestări s-au bucurat de un binemeritat succes. Căminul cultural din Siminoc s-a deplasat la Galeșu, Valea Seacă, Valea Traian, cu brigada experienței înaintate, din care au făcut parte oameni competenți ca Ion Ivănescu, președintele gospodăriei colective, crescătorea de păsări Maria Zamfirache și Constantin Gădoiu, șeful unei brigăzi de cîmp fruntaș care a obținut anul trecut o recoltă de 4.800 kg porumb la hectar. De asemenea, la un înalt nivel calitativ a fost și jurnalul vorbit prezentat de căminul cultural din Basarabi în comunele Poarta Albă, Valul Traian și Ciocîrlia de Jos. Expunerile bine documentate ale celor trei doctori au fost urmate de un film documentar, care a venit să susțină și să completeze problemele ridicate de conferențieri. S-ar mai putea

cita și alte exemple de manifestări bine organizate, care au îmbogățit viața culturală din comunele în care au fost prezentate.

Experiența de pînă acum a centrului Basarabi a scos însă la iveală și o serie de aspecte care împiedică buna desfășurare a muncii. În special lipsa de coordonare a creat unele neajunsuri. Astfel, în timp ce la Basarabi căminul din Poarta Albă prezenta o seară de experiențe științifice, directoarea căminului și alți activiști din Basarabi erau plecați la Ciocîrlia, unde organizau o altă manifestare. Din această cauză nu s-a putut realiza un schimb de experiență între activiști din cele două comune. Prezentarea unei manifestări pe scena unui cămin cultural vecin trebuie să constituie și o bogată sursă de învățămînt pentru activul cultural din comuna gazdă.

De asemenea, ar fi fost util ca sub egida casei de cultură să aibă loc cu regularitate discuții între directorii căminelor culturale, pentru a se lămurii unele probleme privind modul în care au fost organizate manifestările.

Casa raională de cultură poate înlătura pe parcurs deficiențele semnalate, îndrumînd sistematic schimbul de manifestări pe grupe de comune. Faptul că nu a controlat cu regularitate îndeplinirea planului care, după cum am mai spus, a fost bine conceput, nu le-a dat posibilitatea activiștilor casei de cultură să intervină operativ, pentru a înlătura lipsurile. Recent, s-a alcătuit, pentru perioada următoare, un nou plan al centrului de la Basarabi privind schimbul de manifestări. Trebuie acordată multă atenție îndeplinirii lui.

Activiștii casei de cultură au datoria să dezvolte acțiunea valoroasă pe care au pornit-o și care va duce la îmbogățirea vieții culturale din cuprinsul raionului.

A. CROITORU

MIJLOACE AGITATORICE OPERATIVE ȘI EFICACE

Ing. agronom Ion Neagu și Dobre Vasilescu președintele G.A.C. din Bolnștin Deal controlând starea de vegetație a grăului.

Lucrările de primăvară solicită, în egală măsură, alături de alte mijloace ale muncii politice-educative, sprijinul gazetelor de perete ca și al stațiilor de radioficare. Un popas în câteva comune gălățene ne-a dezvăluit grija colectivelor de redacție pentru redarea operativă, la un nivel corespunzător și-n forme atractive, a faptului de viață. Am remarcat însă cu același prilej și ceea ce colectivele amintite mai au încă de făcut în această privință. Despre toate acestea vor vorbi rindurile de față:

Gazeta de perete din Independența are articolele la ordinea zilei. Majoritatea abordă problemele campaniei agricole. Cel semnat de Radu Vasile, colectivist, relevă ritmul accelerat al însămînțărilor la culturile intercalate. Autorul pune accentul pe calitatea lucrărilor amintind aici pe Dumitru Tudorache, Ion Bejan. Alecu Ștefan care muncesc exemplar. La panoul de onoare din gazeta ni se vorbește, de asemenea, de angajamentul mulgătorului Constantin Bucur, care a majorat cifra stabilită inițial la producția de lapte cu 200 litri. Iancu Ștefan, șef de echipă la grădina de legume, va produce cu echipa sa 60 tone legume timpuri.

Gazeta de perete din Independența are diversitate tematică, așa cum trebuie să fie de altfel. Ea cuprinde și un articol intitulat „Cel mai bun colectivist în rîndurile membrilor de partid”. În care sînt arătate meritele în producție și în viața obștească ale lui Ionel Petre, vicepreședintele gospodăriei și Ioana Comanțuc, președinta comisiei de femei, care au fost primiți direct în rîndurile membrilor de partid.

Colectivul de redacție a neglijat însă cu totul rolul său de căpetenie, acela de tribună a experienței înaintate. Gazeta menționează numele fruntașilor în producție și atît. E recomandabil ca în dreptul fiecăruia să fie descrisă metoda personală de lucru pentru ca ea să poată fi adoptată și de alții.

Am întîlnit din nou printre semnatarii articolelor numele tovarășului Ionel Barac. E un

colaborator activ al gazetei, al stației de radioficare, și al presei locale și centrale. Ii sugerăm aici să îndemne și pe alți colectivisti să scrie articole la gazeta și să-i îndrume chiar. Am dori să enumerăm cît mai curînd printre meritele sale și pe acela al recrutării de noi colaboratori din rîndurile colectivistilor.

Prin sute de difuzoare, în sute de case stațiile de radioficare emit noutățile campaniei. Stația de radioficare din Independența e o instituție cu prestigiu și tradiție. În colectivul ei de redacție aflăm pe președintele sfatului, președintele gospodăriei colective, secretarul comitetului comunal U.T.M., medicul uman, medicul veterinar etc. Stația are corespondenți în comunele Branăștea și Vasile Alecsandri.

Îndrumarea atentă primită din partea Comitetului raional pentru cultură și artă îi ajută pe responsabilul stației, profesorul de limba romînă Ion Neagu, să realizeze emisiuni interesante. Cităm din programul unei emisiuni recente: Lucrările agricole la zi; Carnet cultural; Noutăți literare. Redactorul stației își propune genuri gazetărești variate: știri, portrete, radio-reportaje. — (au magnetofon), — interviuri etc. Din păcate, seara, curentul electric din comună își schimbă tensiunea, din care cauză se curmă adesea emisiuni bune. (Un simplu transformator ar rezolva totul — spune Ion Neagu, — făcînd cu aceasta aluzie la sfatul popular).

Totodată se mai întîmplă ca unui membru al colectivului să lipsească atunci cînd e mai mare nevoie de el. Un sfat cu caracter zooveterinar a fost citit de responsabilul stației.

— Altfel ar fi fost dacă îi prezenta tovarășul Pavel Șerban, medicul veterinar — spune redactorul. — Ca specialist putea face și multe completări. Intr-adevăr, altfel ar fi fost. Dar medicul veterinar, deși avizat, a plecat în aceeași zi la Galați.

Problema activizării colaboratorilor direcți ai stației se pune de altfel aici cu destulă seriozitate. Stația, avînd local bun, aparataj modern, înzestrare tehnică, emite numai de trei ori pe săptămînă. Redactorul ei mărturisește că nu poate acoperi singur terenul. Are perfectă dreptate. Gospodăria din Independența numără 4.500 hectare, ca să nu mai socotim comunele învecinate pe care le deservește stația. Dar nu are dreptate cînd se resemnează în fața acestei situații, în loc să o rezolve cu sprijinul factorilor de răspundere din comună.

Realizarea unei gazete cu un conținut bogat și o tratare pe măsură, ține neapărat de o condiție: autorul să cunoască bine subiectul despre care scrie.

Colectivul de redacție al gazetei are datoria să recruteze colaboratori din rîndurile celor mai activi oameni, în producție și-n viața obștească.

În Lleşti, gazeta de perete a gospodăriei colective își dedică numărul la zi lucrărilor agricole de primăvară. Articolul: „Cum muncește brigada a IV-a de cîmp în campanie” e semnat de însuși șeful brigăzii. El spune printre altele că, pentru lucrările care cer o pricepere deosebită și simț de răspundere, cum ar fi, de pildă, răritul culturilor prășitoare, s-au desemnat din timp colectivisti, dintre absvenții cursurilor agrozootehnice. Dar la aceeași gazeta citim un articol semnat de tehniciana sericicolă Irina Neagu, care se ocupă în gospodărie, după cum o arată chiar titlatura, de cultura gîndacilor de mătase. În articol însă autoarea vorbește de problemele campaniei agricole. Nefiindu-i familiară, autoarea articolului expediază cele mai semnificative aspecte din munca la cîmp. Cită deosebite fafă de cel al brigadierului! Concluzia: să publicăm articole bune, pe bază de cunoaștere concretă și nu improvizată!

La Bucești colectivul gazetei a adoptat în privința autorilor o soluție comodă. Sînt toți, fără nici o excepție, învățători. Comuna Bucești a terminat prima pe raion campania. Sînt aici oameni harnici, pricepuți, cu experiență în producție. Cîte n-ar avea ei de spus dacă ar fi stimulați să facă!

La majoritatea gazetelor cercetate lipsesc rubricile satirice. La Lleşti citim un titlu: „Cu voi nu ne mîndrim” — care anunță intenția de a îndrepta prin critică lipsurile unor colectivisti. Nu există aici însă nici un articol și nici o caricatură. Cu așa ceva — am spune — nici gazeta nu se poate mîndri. Observația aceasta este valabilă și pentru suplimentul satiric „Ariciul” din Bucești, unde de la înființarea sa nu a fost așezat nici un articol, cu toate că mai sînt unii în gospodărie care întîrzie sau fac lucrări slabe și care ar merita să fie subiectul unor articole critice sau caricaturi.

Învești admirăm la gazeta de perete un interesant montaj fotografic cu momente din viața gospodăriei. Fotografii ne poartă prin toate sectoarele de activitate. Colectivistii sînt surprinși în chiar timpul muncii. Aceasta ne dă imaginea cuprinzătoare a efortului general al colectivistilor pentru înflorirea gospodăriei lor. E un lucru interesant, rezultat al efortului de a găsi forme noi, și un exemplu bun de urmat totodată...

SCURTE CONCLUZII:

Îmbunătățirea continuă a gazetelor de perete din comunele amintite cere în mod insistent:

- 1) activizarea colectivelor de redacție;
- 2) recrutarea de noi corespondenți din toate ramurile de producție ale gospodăriei și antrenarea activiștilor culturali a căror absență se remarcă în ultimele ediții ale gazetelor;
- 3) tratarea problemelor abordate în articole cu simț de răspundere, pricepere și neapărat, operativitate;
- 4) întocmirea dosarelor cu articole publicate, fapt ce ar permite colectivelor de redacție să urmărească creșterea în timp a nivelului calitativ al gazetelor, eficiența articolelor critice, continuitatea tratării problemelor.

GRĂDINA

Săpăm, săpăm! Pămîntul sună,
se-nțoarce greu și negru-n sus.
Săpăm, săpăm! Sub tălpi se mișcă
sămînța dulce la auz.

Săpăm, săpăm! Pămîntul scoate
acorduri grave în adînc.
Noi știm că-n glasul bun și negru
strămoșii robi din bulgări pîng.

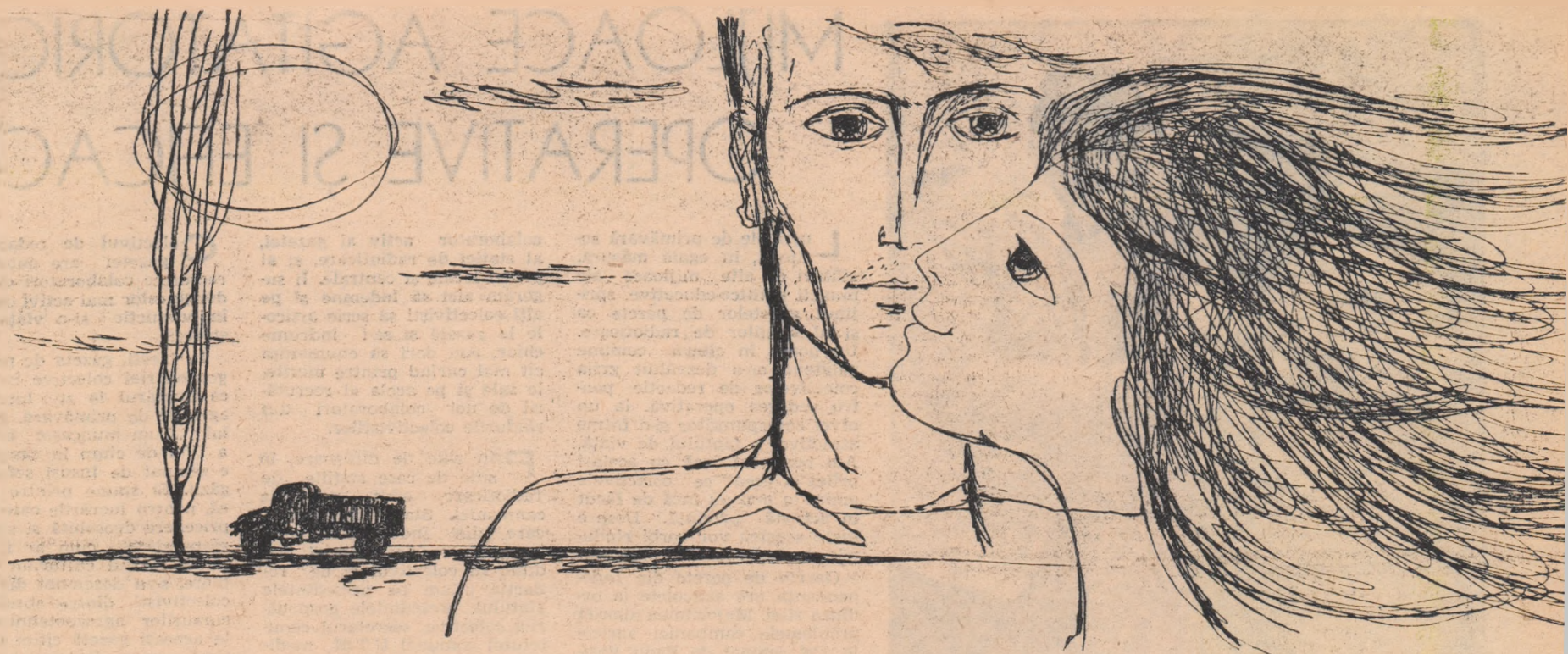
Săpăm, săpăm! Pămîntul rîde
cu buze umede de ploaie
și, pe tălpi se mișcă
înțoarce chipul către noi.

Săpăm, săpăm! Vioară bună
e înima pe brazda grea
și, ca un cîntec fără seamăn,
pămîntul nostru-i strîns în ea...

GH. D. VASILE

Colectiviste din G.A.C. „Flamura roșie” din Șoldanu, raionul Olenița, execută prima prășală la cultura de mazăre.

A doua zi mi se scurgeau ochii de-a lungul drumului. Unde o fi? Mi s-o arăta oare trușorul ei subțirel ca un ploșor? Ploșorul meu cu băsmăluță roșie! Ploșor crescut în stepă! Veți zice poate că ploșorul ăsta poartă cizmulițe de cauciuc și umblă cu o haină de-a lui taică-său, dar ce-are-a-face! Las' c-am văzut eu cum arată...

Ce-o fi avind ea oare de mi-a răscolit atita sufletul?

Merg cu camionul și mă uit pe de lături. Nu, n-o văd nicăieri. E un chin nu alta drumul ăsta! Unde o fi, cum oare să dau de ea? Ajung în sat, o iau pe uliță și incetinesc mersul pe lângă curtea ei. Poate o fi acasă? Dar cum s-o chem și ce să-i spun? Se pare că nu mi-e dat să mă văd cu ea. Accelerez din nou și o iau către punctul de descărcare. Aștept să se golească mașina. Nădejdea că poate am s-o văd la întoarcere îmi încălzește sufletul. Dar n-am întâlnit-o nici de data asta. Cotesc înspre fermă. Cind ajung, văd o fată. Întreb de ea. Îmi răspunde că n-a venit la lucru. „Va să zică dinadins n-a venit, ca să nu mă întâlnească în drum”, îmi spun tare mihnit. Și mă întorc la autobază abătut.

A doua zi pornesc iar la drum. Merg așa și nu mai trag nădejde s-o văd. Într-adevăr, ce nevoie are ea de mine, de ce să mai tulbur fața, de vreme ce e pețită? Totuși nu știu de ce, nu-mi vine să cred că lucrurile se vor sfârși așa, deși la noi în sat fetele se mai pețesc și azi pe nevăzute. Ziarele au scris de-a-tâtea ori despre asta. Dar ce folos? După ce te bați, nu mai dai cu pumnii; fata o dată măritată, greu se mai întoarce înapoi, viața îi e frântă... Uite ce gânduri mă bat...

La vremea aceea, primăvara era în floare. Pe costișele dealurilor se aprinseseră lălelele. Tare-mi plac mie, încă din copilărie, florile astea roșii! Aș fugi desculț pe cîmp, aș rupe un braț de lălele și i le-aș duce ei! Dar poftim de-o găsește...

Cind deodată — ce să vezi? Nici nu-mi venea să-mi cred ochilor! Asel! Stătea pe un bolovan la marginea drumului, chiar în locul unde îmi rămăsese rindul trecut mașina în pană. Parcă aștepta pe cineva. Se ridică speriată de pe bolovan, își smulse fisticită băsmăluța din cap și-o mototoli în palme. De data aceasta Asel avea pe ea o rochie drăguță și îi pusese pantofii. Auzi, să vină la atita depărtare în pantofi cu tocuri înalte! Am frinat imediat, cu inima gata să-mi sară din piept.

— Bună ziua! îmi răspunde ea încet, la salut.

Vrui s-o ajut să urce în cabină, dar ea se înfioră și o luă încet de-alungul drumului. Care va să zică nu vrea să urce! Am pornit mașina, am deschis ușița și am luat-o pe lângă ea, tot așa de incetșor. Ea pe marginea drumului, eu la volan. Tăceam amîndoi. Nu știam ce să-i spun. Pe urmă mă întrebă:

- Ai venit ieri pe la fermă?
- Da. Dar de ce mă-ntrebi?
- Întreb și eu așa. Să nu mai vii pe-acolo.
- Voiam să te văd.
- Nu-mi răspunde nimic.

Mie nu-mi mai ieșea din cap blestemata aceea de pețitoare. Voiam și eu să aflu ce și cum, dar s-o întreb nu mi se întorcea limba în gură. Mi-era teamă. Mi-era teamă de răspunsul ei.

- Asel se uită la mine.
- E adevărat? o întrebai.
- Dădu din cap. Volanul o luă razna în mișcările mele.
- Pe cind nunta? întrebai din nou.
- Curînd, răspunde ea încet.

Eram cît pe ce s-o iau cu mașina încotro m-or duce ochii, dar am accelerat fără să bag în viteză, așa că motorul a urlat prelung, rotindu-se în gol.

- Asel! spusei. — Nu fugi de mine. Eu unul n-am să-ți stau în cale. Am să te privesc de departe. Îmi făgăduiești?
- Nu știu. Poate...

— Urcă sus, Asel.
— Nu. Pleacă! Satul e aproape.
...Ne-am mai întâlnit după aceea în drum, de fiecare dată parcă din întâmplare. Mergeam tot așa: ea pe marginea drumului, eu în cabina mașinii. Îmi părea rău, dar ce să-i faci? N-o puteam sili.

N-am întrebat-o de logodnic. Îmi venea peste mină s-o întreb. Dar din cele ce-mi spunea ea mi-am dat seama că-l cunoaște prea puțin. Îi era un fel de neam după mamă și stătea la o exploatare forestieră din munți. Familiile acestea făceau de mult schimb de fete, dacă se poate spune așa, menținându-și astfel rude-

— Ce tot trași clopotele pe-aici, flăcăule? Vezi că nu-i caravansera! N-ai ce căuta aici! Hai, pleacă! Auzi?
Va să zică m-a și luat la ochi.
— Am o pană, i-o trîntii, și mă virii numai-decît pînă la briu sub capotă.
Nu, mi-am zis, nu plec nicăieri pînă n-o văd...

Femeia a bombănit ce-a bombănit și a intrat în curte. Eu mă ridicai, mă așezai pe scărița mașinii și îmi aprinsei o țigară. De undeva veni fuga o fetiță. Sărea într-un picior, rotindu-se în jurul mașinii. Semăna puțin cu Asel. N-o fi cumva soră-sa?

decit „te iubesc”. Va să și-i sint drag, dacă-mi e și șinii. Roțile din stînga d-lope diferite.

— Am venit incoace, tepti!...

O luai de mină

— Urcă, Asel. Hai să Se învoi numaidecît. team. De-altminteri nici recunoșteam. Toate neli-ciunile mele se spulber-palme. Eram numai noi — fericirea noastră, ceru-șița cabinei, o urcai și lăm. Pornirăm. O luarăm știm noi înșine încotro-tru noi asta n-avea nici de ajuns că sedeam alături se întâlneau și miinile Asel îmi potrive pe cap purtam de doi ani).

— Așa îți stă mai bir-gingăș de umărul meu.

Mașina porni în zbor. Toată lumea se pusese cîmpurile și copacii ne-Vîntul ne izbea în față strălucia pe cer, pentru aducea miresme de pel-că trăgeam cu nesăț a

Un vultur de stepă unui kunbez (monument străvechi, se ridică din jos de tot de-a lungul d-fi luat la întrecere cu

Doi călăreți se feriră urmă, chiind dădură p-după noi:

— Stai, oprește! stri-caii, care se lipiseră cu știu cine erau. Poate e Dar noi îi lăsarăm curir-nori de colb

În față, o brișcă ce r-drum. La vederea noastră se aflau în brișcă se ric-după umeri și ne făcur-mîna.

— Mulțumim! le stri-Stepa se sfîrși. Ieșiră pe asfalt, în foșnetul o

Mașina ne ducea îns-Cotii brusce din șosea pe toloacă, printre tufe, lacului. Oprii pe o costi

O, Issik-Kul, cîntecu kirghiz! Oare e cu put-rea aceasta a luat ființ-tecele îndrăgostiților? curată și multicoloră...

Parcă luîndu-se de... albe se repezeau sirag-rele se prăvălea peste apa părea trandafiric. lalt se desluseau în dep-acoperiți cu zăpadă, de-tejeau nori cenușii.

— Privește, Asel! Le-dele vin pe Issik-Kul n-neze aici. Arareori vin sint lebede din miază-miazănoapte. Și se m-noroc...

În rominește o

FRAGMENTE DIN NUVELA

POȘORUL MEU cu băsmăluță roșie

de CINGHIZ AITMATOV

nia din generație în generație. Prin părțile noastre, după cum se știe, o astfel de rudenie e la mare cinste. Părinții lui Asel nici gînd n-aveau s-o mărite cu altcineva străin. Despre mine nici nu putea fi vorba. Cine sint eu? Ia, un venetic, un simplu șofer. De-altminteri nici eu n-aș fi îndrăznit să aduc vorba de asta.

În zilele acelea, Asel era prea puțin vorbă-rează. Suferea și se tot gîndea la ceva. Dar eu nu mai trăgeam nădejde. Soarta ei era hotărîrită, întîlnirile noastre nu mai aveau nici un rost. Dar noi treceam peste toate acestea, ocolindu-le ca niște copii, și ne întîlneam, pentru că nu puteam să nu ne întîlnim. Ni se părea și unuia și altuia că fără asta nu putem trăi. Cît despre ceea ce ne aștepta în viitor, nici habar n-aveam. Așa au trecut cinci zile.

...N-am întâlnit-o nicăieri pe Asel. Am venit în sat și am oprit lângă curtea ei. Abia îmi trăgeam răsuflarea, de parcă aș fi venit într-o fugă. Nici în curte, nici pe uliță nu se vedea nimeni. Doar un cal stătea legat la cono-văț. Ce să fac? Mi-am zis să aștept, că poate o vedea mașina și o ieși în uliță. M-am apu-cat să scormonesc pe la motor, prefăcîndu-mă că repar ceva, dar eram cu ochii mereu la porțiță. N-am avut mult de așteptat: porțița s-a deschis și a ieșit maică-sa împreună cu un bătrîn mătăhălos, cu barba neagră, cu două halate vătuite pe el — cel de dedesubt de ca-tifea, cel de deasupra de plușcot. Bătrînul ținea în mină un bici de toată frumusețea. Era roșu la față, se vede că tocmai băuse ceai. Cei doi se apropiară de cono-văț. Mama lui Asel îi ținu respectuoasă scara și-l ajută să urce în șa. Omul pe care-l petrecea femeia era pețitorul

— Din partea noastră, noi sintem mulțu-miți, cuscre! spuse ea. — Dar și domniile voas-tre fiți pe pace. Pentru fata noastră nu ne pare rău de nimic. Slavă domnului, nu sintem nici noi cu miinile goale.

— E-e, baibice, nu ne-o fi nici nouă cu su-părare, răspunde el, așezîndu-se mai bine în șa. — Să le dea dumnezeu sănătate tinerilor. Iar avutul doar nu-i pentru străini, tot pentru cop-ii noștri e. Nu e întîia oară că ne înrudim. Ei, rămiți sănătoasă, baibice. Va să zică ne-am înțeles: vineri!

— Da, vă așteptăm vineri. E zi sfîntă. Mergi sănătos. Plecăciune cuscrei.

„Ce-or fi vorbind de vineri? mi-am zis. Azi ce-avem? Miercuri... Oare au să ia fata vineri? Hei, dar pînă cînd au să ne strice viața nouă, tinerilor, obiceiurile vechi?”

Bătrînul o luă în trap mărunț înspre munți. Mama lui Asel așteptă să se îndepărteze, apoi se întoarse înspre mine și-mi aruncă o uită-tură haină.

— Asel a plecat, zise fetița, țopîind într-una.
— Unde? o întrebai, prinzînd-o în brațe. Unde a plecat?

— Eu de unde să știu? Lasă-mă! și se smuci, arătîndu-mi la despărțire limba.

Trîntii capota și mă urcai la volan. Încotro s-o apuc, unde s-o caut? Și apoi e și vremea să mă întorc. O luai înapoi pe drum și ieșii în stepă. Mă oprii la podul de peste canal. Nu mă tăia capul ce să fac. Mă dădui jos din ca-bină și mă trîntii la pămînt. Să-mi vină rău nu alta! Nici pe ea n-am găsit-o, nici cursa nu mi-am făcut-o. Era prea tîrziu să mă mai în-torc. Tot aveam să fiu tras la răspundere. Ei, ce-o fi, o fi! Cufundat în gânduri, nu vedeam și nu auzeam nimic pe lumea asta. Nu știu cit am stat așa culcat în iarbă. Cred că am stat mult. La o vreme ridicai capul, dar de ce, n-aș putea nici acum să spun. De partea cealaltă a mașinii se opriseră două picioare de fată, în-călțate în pantofiori. Era ea! De bucurie nici nu putui să mă ridic de-a binelea și rămăsei în genunchi. Toate acestea se petreceau în ace-lași loc unde ne-am întîlnit întîia oară.

— Hai, circulă, bunicuțo! le spusei „panto-fiorilor”, uitîndu-mă pe sub mașină.

— Eu nu mi-s bunicuță! răspunde Asel, ac-ceptîndu-mi jocul.

— Dar cine ești?

— O fată!

— O fată? Și ești frumoasă?

— Uită-te!

Izbucnirăm amîndoi o dată în ris. Sării în sus și mă repezii la ea. Asel se avîntă în in-tîmpinarea mea. Ne oprirăm unul în fața al-tuia. Rideam fericiti ca niște copii.

— Ești cea mai frumoasă fată! zisei.

Ea stătea ca un ploșor în bătaia vîntului, mlădioasă, răspîndind lumină cu întreaga ei ființă, într-o rochiță cu mineci scurte, ținînd la subsuoară două cărți.

— De unde știi că sint aici?

— Veneam de la bibliotecă și am văzut în drum urmele mașinii tale.

— Ce vorbești?... Pentru mine asta însemna mai mult chiar

Din volumul
„POVESTILE MUNTILOR ȘI STEP-
distins cu PREMIUL LENIN 1960

O DISCUTIE NETERMINATĂ

Pavel Udrea nu-i om prost. Are șapte clase încheiate. A mai urmat un an la școala de meserii la Tg. Jiu. A plecat, spunea el, că nu se pricepea la muzică. Dar n-a făcut mare treabă cu timplăria pe care a urmat-o acolo la școală. A încercat să facă cite ceva pe acasă, mai ales umerase de haine pe care le vindea la târg.

Altminteri e un om voinic, lat în spate cât doi. În glumă oamenii i-au spus mai de multșor ursul, și azi le e mult mai lesne să-i zică așa decât pe numele cel adevărat. Pavel a venit în colectivă de la început. Dar tot de atunci n-a făcut nici o treabă. Dacă vecinii lui și-au schimbat rosturile gospodăriilor, el trăiește tot acolo la margine de sat, în căsuța veche, bună de locuit nu-i vorbă, dar cumva urcicioasă de-ar fi așezată lângă ale celorlalți. Când a venit în gospodăria colectivă a spus că e bine așa. Ce-o fi crezut Pavel prin acest bine, nu-s prea de-a-ntregul înțelese lucrurile. O fi crezut că-i dă cineva bucate degeaba. Când era zor de muncă dormea la prăsit pe rindul de porumb. La seceră îl găseau oamenii dormind sub clăi. O dată un flăcău al lui Ioniță Pirvu a dat cu căruța peste el. Marcu a lui Ioniță s-a scuturat de sudalme spunând că nu l-a văzut pe Pavel cum dormea ghemuit când l-a izbit roata căruței în țurloaie. Nimeni nu l-a crezut însă, că doar omul nu-i atit de mic cât acul să nu-l vezi. Curind s-a vindecat de picior, dar nu și de meteahnă. Acum e paznic la gospodărie.

Marin al Gherghinei, care-i brigadier la a I-a, un om cu teamă de boală, i-a luat apărarea în adunare când Stanca lui Ghiță a zis fără să se ridice de pe scaun, cu voce tare: „Ținem neică așa om de ispravă să bolească cât îi ziua la sediu, că altceva, nu-i vorbă, nu face nimic, lenesul”. Unii s-au zgribulit când au auzit vorbe spuse fără ocolșuri. Și Pavel a auzit-o bine pe Stanca, dar nu s-a sfiit. Sta pe banca din ultimul rând, smerit, cu capul lăsat pe un umăr, a înțelegere că-i suferind. A trecut capul de pe un umăr pe celălalt aprobând ușor din bărbie când Marin spunea vorbe de apărare cum că Pavel ar fi suferind de-a binelea:

— Are — zicea el — o boală ce i s-a înscuibat în șira spinării, una de moleșește omul cât îi de voinic.

...E seară târzie. La sediul gospodăriei are loc o ședință de consiliu. Pavel își face de lucru pînă ce-i vine schimbul de noapte. Cineva deschide ușa și îl cheamă înăuntru. Pavel intră cu gând că o fi trebuință de ceva. Melinte, secretarul organizației de partid, îl îndeamnă să ia loc, pe un scaun alături de ei.

— Mă Pavele — îi zise Melinte privind-l drept în ochi. — Avem un mare necaz. În curind o să aducem în gospodărie un lot de vitele, și noi n-am terminat grajdul. Spune numai, cum să facem cu brațele de muncă? Ne mai trebuie vreo cițiva oameni pricepuți și harnici. Patru sintem aici, al cincilea să vedem care o să fie. Hai, ia spune.

— Dar de unde să știu eu, mă Melinte, ce, eu sint președinte?

— Tu crezi că numai președintele trebuie să le știe pe toate? Uite că președintele nu mai știe cum să rezolve chestiunea — adaugă Mirea, brigadierul de la zootehnic.

— Dacă așa e vorba, și-mi ceruși părerea, mă Melinte, eu zic că al cincilea să fie Iancu de la stupărie. Zău. Am tot vrut să spun eu ceva despre el. Lucrează aici în grădină. Mă uit la el: ce treabă-i asta, să te plimbi pe lângă stupi, mascat, să tot învîrți la niște rame? Și mi-am zis: Iancu asta trage chiulul și nimeni nu-l vede. Și acum că-i veni rindul, să puie oleacă mîna pe muncă, să se înhame, tovarăși, colea alături de noi...

— Stai un pic. Iancu se plimbă pe lângă stupi, cum spui, dar plimbatul lui ne aduce venituri, nu glumă. Numai anul ăsta am scos de la stupi vreo 80.000 de lei.

— Țta merge pe sute. Pasul și suta Pavele, — îi zice în glumă Mirea.

Pavel începe să priceapă unde se abate discuția. „Ar fi nimerit să-mi văd de treburile mele”, gîndește. Se ridică și pune mîna pe cana de apă aproape plină.

— Faceți cum vreți, eu plec să aduc niște apă proaspătă că v-o fi gurile însetate după muncă, toată ziua.

— Hm — îi pricepu gîndul Melinte. — Mă Pavele, noi credeam că tu ai să te oferi. Pricepi oleacă de timplărie. De puneai mîna era bine din partea ta. Că mai trebuie să știi un lucru. Tu faci parte din oamenii care trag munca înapoi...

— Eu? Cum? Munca mea aici nu e bună de nimic? Ia spuneți, tovarăși, ce are omul ăsta cu mine? De cînd îl știu se ține de cîra mea. Uite, Melinte, să-ți spun acum. Nimeni altul decât tu ai pus pe a lui Ioniță să mă calce cu căruța, tu îi pui pe oameni să mă ocărăscă. Asta-i ură personală.

Oamenii rămîn nedumeriți. Pavel se bucură. N-are ce să-i mai zică nimeni. Vorbele au prins.

Neagu, președintele, se uită atent la Melinte care ascultase concentrat, jucîndu-se cu un tampon găsit pe birou.

— Da — spune Melinte într-un tîrziu. — Mai trebuie muncit cu astfel de oameni. Eu zic Neagu să-l lăsăm să aducă apă rece și-om vedea cum om face cu grajdul. Pavel pleacă din odaie satisfăcut. Nu se schimbă cu nimic lucrurile. Aduce apă rece de la fîntînă. Sint toți acolo, discută, se frămîntă. Se așează și el undeva mai de-o parte pe un scaun.

Neagu se străduiește să arate că întîrzierea semănatului se datorește numai și numai S.M.T.-ului. Ceilalți parcă nu i-ar da dreptate. Iau ceva măsuri. Apoi se ridică și pleacă pe rînd. Melinte mai șovăie un pic. Apoi se întoarce către Pavel.

— Haide, nu mergi?

— Eu da, merg, că mi-a venit schimbul.

Afară este o ceață deasă, noroi. Merg amîndoi tăcuți. Au ajuns în centrul satului. Dar Melinte nu se oprește, deși stă aproape de școală, aici la doi pași. Continuă împreună drumul tăcuți.

— Nu te duci acasă? — îi zice în treacăt Pavel.

Melinte nu răspunde. Au ajuns în dreptul casei lui Pavel. Melinte se apropie de podet, apoi se întoarce:

— Mă Pavele, ai cîine?

— N-am de nici un fel. Intră fără teamă.

În casă nevasta lui Pavel, o femeie mică și slabă, despre care se spune în sat că duce tot greul familiei, rămîne speriată. N-a mai fost Melinte de multă vreme pe la ei.

Copiii pe jumătate adormiți ridică pe rînd capetele privind curioși. O fetiță cu păr blond ciufulit se ridică în picioare și strigă tare, neobișnuit de tare pentru liniștea din odaie:

— Nene Melinte, eu mă fac brigadieră?

— Te faci, cum să nu te faci. Eu aș zice să te faci chiar ingineră.

— Nu vreau ingineră, asta se face Mielușica lui Cotea. Eu nu vreau ingineră că trebuie să mă îmbrac cu pantalonii. Vreau brigadieră ca doda Maria.

— Bine, mă, brigadieră, dar cum te cheamă?

— Ioana mă cheamă. Dar Mielușica zice că pe mine nu mă faceți brigadieră că tăticu e lenes... Nici la joacă nu mă lasă să fac pe brigadiera. Pe mine mă pun să le car apă cu cutia de conserve, iar ele dau cu sapa și culeg struguri. Eu nu vreau să car apă.

Melinte tușește. Pavel se uită mirat la fetiță. Maică-sa, uluită pentru o clipă, îi strigă să se culce și să tacă atunci cînd vine un om străin în casă.

Apoi îl îndeamnă pe Melinte să stea pe scaunul din fața ferestrei.

— Mă Dochio, cum o mai duceți, mă?

— Bine Melinte, o ducem bine. Avem bucate pînă în vară. Numai casa asta e cam pîrdalnică. Eu îi tot spun lui Pavel al meu s-o dărîme în primăvară; poate ne-om cumpăra și ceva mobilă...

— Cap de muiere — mormăie Pavel — ce să-i faci. Vrea mobilă. Cum a trăit tata și ne-a crescut pe noi șapte copii fără radio și scaune cu arcuți, om trăi și noi. Dar ea ce știe. Să dărîme casa și să dormim prin vecini. Cap de muiere beată. Asta-i.

Se lasă pentru o clipă tăcerea. Fetita cu ochii albaștri și părul numai inele răvășite se ridică din nou din așternut.

— Mielușica mi-a spus că ei îi cumpără nenea Toma vioară să cînte la pian...

Melinte ride cu toată gura. Apoi se adresează fetitei. — La pian se cîntă cu degetele, nu cu vioara.

— Ba cu vioara, așa zice Mielușica.

— Culcă-te o dată, fată, n-auzi! — se răsteste Dochia îndreptîndu-se spre pat.

Fetița se culcă fără chef.

Discuția dintre cei mari din casă alunecă de la una la alta. Dochia povestește despre una auzită pe luncă de la femeia lui Piroi, că Ilie Trișcă vrea să-și lase nevasta că n-are „nivel cultural”.

Apoi vorbesc despre animale, despre legume. Ceasurile se scurg. Spre miezul nopții Melinte pornește cu pași rari spre casă. Pe drum se gîndește la multe lucruri. Dar mai cu seamă se gîndește la Ilie Trișcă. Ce i-o fi venit să-și lase nevasta? O să-l întîlnească neapărat miine să stea împreună la o vorbă.

Ajunsesse aproape de casă. Cînd să între vede în poartă o umbră ce se dă sfios în lături.

— Cine-i mă acolo? — strigă el.

În loc de răspuns o tuse seacă. Apoi din nou liniște.

— Cine-i mă, n-auzi?

— Eu, mă Melinte... Pavel. Țăiai de-a dreptul să mai discutăm un pic. Parcă n-am terminat vorba...

Desen de NICĂ PETRE

SCHIȚĂ DE T. BĂRAN

**RECOMANDĂRI
PENTRU REPERTORIUL
FORMAȚIILOR DE
TEATRU DE AMATORI**

noi piese într-un act

Scenă din piesa „Zări necuprinse” de N. Virta, în interpretarea artiștilor amatori ai casei raionale de cultură din Tulcea.

Continuă dezvoltare a mișcării teatrale de amatori din țara noastră, marcată de periodicele festivaluri de teatru, este un lucru ce nu se mai cere demonstrat. Reușitele majore au fost în mare parte determinate de includerea în repertoriile formațiilor a unor piese care au contribuit la creșterea măiestriei artistice a interpreților. În acest sens prezența masivă a piesei într-un act — adevărată școală de teatru pentru orice actor amator — este un fapt meritoriu care se cere permanentizat și prin efortul constant al dramaturgilor. Fundamentate pe o tematică contemporană, vorbind despre viața noastră de fiecare zi, piesele într-un act solicită actorii amatori la însuflețirea unor personaje apropiate de preocupările lor.

Să fii prezent la scurte intervale de timp, în diferite localități, cu piese de mare întindere care necesită mulți interpreți și montări dificile, e mai greu. Pentru ca spectacolul vizionat la căminul cultural să aibă o înfruntare imediată asupra conștiinței spectatorilor, pentru desfășurarea unei activități obștești la nivelul cerințelor actuale, promovarea consecventă a genului dramatic scurt e o condiție esențială care corespunde cerințelor majore ale revoluției culturale.

Cu ocazia ultimului Festival biennial „Ion Luca Caragiale” s-a observat la unele formații teatrale ale amatoriilor tendința de a include în repertoriu de la început piese ample. Nu era oare mai înțeleaptă și cu rezultate mai bune interpretarea unor lucrări aparținând dramaturgiei într-un act? Mai ales că, dacă în urmă cu mai mulți ani literatura dramatică scurtă era încă slab dezvoltată, în ultimii ani nenumărate formații și-au afirmat valoarea artistică, interpretând piese scurte a căror compoziție — prin conciziunea acțiunii și modul în care crește conflictul dramatic — oferă prilej de dezvoltare a măiestriei actoricești.

Pe de altă parte, creația autorilor dramatici e stimulată atât de avântul uriaș al mișcării de amatori cât și de calitatea spectacolelor acestora. Căldura cu care oamenii ai muncii de la orașe sau de la sate dăruiesc talent și o bună parte din timpul lor liber slujirii artei scenice, a dus la înflorirea dezvoltării a dramaturgiei într-un act, gen pe care teatrul burghez l-a ținut în mod nejustificat „la index”. Maturizarea a numeroase colective dramatice de amatori justifică atenția pe care editurile trebuie să o acorde genului scurt dramatic (în afară de confuzarea constantă cu dramaturgia prin care Casa centrală a creației populare se străduiește să mărească fondul de lucrări. Editura pentru literatură a inițiat colecția „Teatrul de amatori”) — și își găsește răspunsul și în cultivarea de către un număr mereu sporit de autori a genului scurt dramatic.

Printre aceștia, condeie consacrate ca ai Luciei Demetrius, al lui Radu Boureanu, Ludovic Bruckstein sau altele mai puțin renumite, dar suficient de promițătoare (Magda Simon, Sandor Karoly, Laszlo Gagy) au dat la iveală în lunile din urmă piese inspirate din viața țărănimii collectiviste, de care ne vom ocupa pe scurt în cele ce urmează.

Tablouri ale actualității rurale privită din diferite unghiuri, toate aceste piese reflectă schimbările structurale ce au survenit în relațiile dintre oameni ca și în mentalitatea locuitorilor satelor noastre collectivizate. În „Freamăt de toamnă” de Ludovic Bruckstein, înfruntarea principală se dă în jurul lui Grigore Danciu, brigadier, om harnic și gospodar, care „lucrează ca un colectivist, dar încă nu gîndește ca unul adevărat”. Drumul lui Grigore către simțirea unui adevărat colectivist e rezolvat de autor în puține scene și cu economie de personaje. Pe acest drum, Grigore este ajutat de Anca și de Ileana, soția și sora sa, ca și de întâmplările legate de perechile de îndrăgostiți Victoria (fiica sa) — Petre Simionca și Ileana — Ion Orza. Ală-

turarea dragostei aparent nerealizată a fiicei sale de cea a surorii la a cărei fericire Grigore se împotrivise cîndva din considerente meschine, individualiste, constituie catalizatorul ce declanșează reacția morală a eroului principal din „Freamăt de toamnă”. E o piesă scurtă, utilă și bine scrisă. Instructorii formațiilor de amatori care vor fi tentați să o includă în repertoriu trebuie să fie permanent preocupați de conducerea acțiunii în așa mod încît atenția spectatorilor să nu rămînă fixată numai la poveștile de dragoste. Prin distribuirea unuia dintre cei răi talentați actori care să știe să evidențieze „freamătul” interior al personajului chiar și în tăcerile rolului, spectatorii îl vor crede pe Grigore Danciu la sfîrșitul unicului tablou atunci cînd se oferă să plece cu camionetele gospodăriei cu grîul care le va aduce chitanța numărul unu.

Aceeași atenție trebuie să o acorde instructorii echipelor ce interpretează „Asta e nora pe care o vreau” de Radu Boureanu pentru ca în povestea de iubire ce stă în centrul acțiunii gospodăria colectivă să nu apară numai ca fundal. Prin-o judicioasă evidențiere a tuturor problemelor cuprinse de autor, spectatorilor trebuie să le apară clar în motivarea conflictului mobilul de interes general (dezvoltarea unor sectoare de producție ale gospodăriei). Și aici ca și în piesa lui Ludovic Bruckstein, la căsătoria tinerilor (Costin și Maria) se opune mama băiatului (colectivista Voica), dar motivele ce o fac să fie împotriva viitoarei nurori sînt cu totul altele decît cele cu care ne-am obișnuit în asemenea cazuri. Voica și Simion (tatăl Mariei) au văzut la un moment dat, de pe poziții diferite, căile de dezvoltare ale gospodăriei colective. Nu tocmai nimerit ni s-a părut însă, faptul că autorul o situează tocmai pe Voica — purtătoarea noului, care militează pentru fructificarea unor posibilități de producție încă nefolosite — într-o postură oarecum ridicolă de „soacră” în devenire care nutrește resentimente nefondate față de viitoarea noră. Conflictul neavînd un caracter antagonist, și rezolvarea lui se va face mai simplu, prin intervenția președintelui gospodăriei, Trandafir, pe care autorul îl investeste cu forța morală necesară stingerii resentimentelor dintre Voica, Maria și Simion.

Doi tineri care se iubesc și o mamă care se opune căsătoriei lor există și în ultima lucrare destinată actorilor amatori de către Lucia Demetrius: „Pădurea de sălcii”. Nu acesta este însă esențialul în jurul căruia gravitează întâmplările. Autoarea nu lasă gospodăria colectivă să rămînă doar ca decor iar întărirea ei ca un fapt exterior acțiunii. Tocmai de aceea urmărind piesele apărute în ultima vreme și care reflectă lupta pentru consolidarea economico-organizatorică a gospodăriilor agricole colective, pentru formarea omului nou, socialist, al satelor noastre, „Pădurea de sălcii” ni se pare printre cele mai izbitoare. Dacă în unele lucrări dramatice de acest fel viața satelor și preocupările esențiale ale colectivităților vin mai curînd ca niște anexe la diferite complicații familiare sau matrimoniale, aici conflictul piesei se leagă direct de problemele economice ale gospodăriei, aducînd în scenă lupta unor colectivități pentru mărirea suprafeței

arabile prin valorificarea unor terenuri inundabile. Conflictul piesei rezidă în ciocnirea masei colectivităților al cărei exponenți sînt brigadierul Iile Druță, președintele Nicolae Bucșan, State Marinou și fiica sa Clementina, cu Sofron zis Cucuvică și cu Tilica, soția lui State Marinou, care sînt speriați de ineditul acțiunii plănuite, nu-i vād decît riscurile și lipsa câștigului imediat. Lucia Demetrius creionează personaje complexe, veridice și în același timp bine diferențiate, pe parcursul unui singur act. Pentru a marca evoluția lui State Marinou, a lui Sofron sau a Tilicăi, autoarea a simțit însă nevoia de a secționa actul în trei tablouri, desfășurînd acțiunea pe parcursul unui an. Astfel, sîntem martorii felului în care Sofron pricepe că „dacă ce-a fost al lui e acum al tuturor, și tot ce e al tuturor e acum al său” și putem spune în ultimul tablou împreună cu rezonerul piesei că „a ieșit la iveală sojul al bun din Cucuvică”, fără ca transformarea sa să ne pară artificială sau prea bruscă.

Piesa „Spic de grîu” a Magdei Simon ne demonstrează cum proaspătii colectivști, loviți de o calamitate naturală, înving împasul primînd sprijin prompt din partea statului, a vecinilor, a tuturor cunoscuților și necunoscuților. „Nu există fericire mai mare pentru un om decît să știe că nu-i singur” reliefează unul din personaje ideile autoarei. Această înfruntare a oamenilor cu natura se desfășoară în paralel cu un alt conflict privitor la situația familiară a președintelui Sandor Kerekes. Instructorii formațiilor de teatru trebuie să urmărească cu atenție, la punerea în scenă a piesei, ca acest al doilea fir al acțiunii să nu-l estompeze pe primul, trebuie să fie permanent preocupați de asigurarea unui echilibru just, prin care să pună în valoare principalele ideile amintite mai sus. Scrisă într-un limbaj frumos, care vădește cunoașterea îndepărtată a mediului respectiv (la versiunea românească un aport substanțial și-a adus scriitorul Tiberiu Vornic), piesa are, pe lângă personajele principale trecute în distribuție, unul deosebit de important cu chipuri multiple și cu prezență scenică mai vie decît în alte lucrări: masa de colectivști, care sprijină acțiunile pozitive și pune neînțiriat umărul la îndeplinirea lor.

În „Cina de onoare” de Laszlo Gagy principală înfruntare de idei are loc între Ștefan Drăgan, președintele gospodăriei colective „Dreptatea”, refractar la folosirea metodelor agrotehnice înaintate, și Mircea Mureșan agronomul gospodăriei vecine, dornic să ajute la impulsivitatea celor rămași în urmă. Agronomul este luat drept un ziarist venit „să încadreze într-o ramă de aur” numele gospodăriei după planurile președintelui dornic de reclamă și în accepția pe care acesta o dă gazetarilor. („O să fim memoritori, cumetre! Ațita doară că nu știu dacă cu asta s-or mai îndrepta lucrurile...” comentează spiritual un colectivist aceste proiecte.)

Pe un plan mai restrîns, dar oarecum asemănător, operează Sandor Karoly în „Darul”. Dacă dincolo președintele era refractar la folosirea metodelor înaintate sau a mașinilor ce sporesc randamentul, aici acțiunea se desfășoară în cadrul mai restrîns al casei colectivistei Drăgan, unde Maria, cea care „prezidează” familia, își face un scop în viață din a strînge bani la ciorap. Pentru asta se privează nu numai de aragaz sau de mașina de spălat rufe, care ușurează munca celorlalte gospodine din sat, dar preferă chiar să folosească gazonița în locul luminii electrice care „nu se dă pe gratis”. „Darul” se deosebește de celelalte lucrări de care ne-am ocupat, nu numai prin lipsa eternului cuplu de îndrăgostiți, ci mai ales prin aria psihologică mai puțin bătută pe care o investighează. Normele noi de viață ale familiei în socialism, o problemă destul de delicată ca cea a folosirii banilor în comun, sînt dezbătute fără didacticism, cu un umor sănătos, de care în final se molipsește chiar și cel mai acru personaj, Maria.

„Spic de grîu” și „Pădurea de sălcii” apărute în colecția „Teatrul de amatori” a Editurii pentru literatură precum și „Asta e nora pe care o vreau” editată de Casa centrală a creației populare, conțin la sfîrșit și prețioase îndrumări de regie semnate de G. Dem. Loghin, Mugur Mardan, Dinu Ilescu. Acestea ca și schițele de decor ale lui Ovidiu Bulbac vor fi de mare folos realizatorilor spectacolelor. E o inițiativă prețioasă ce se cere permanentizată la toate broșurile conținînd lucrări pentru teatrul de amatori.

Așteptăm în continuare cît mai numeroase și mai ales cît mai bune piese de teatru într-un act, care să reflecte viața și munca celor ce luptă pentru desăvîrșirea construcției socialiste în patria noastră, ilustrînd transformarea conștiinței lor. Așteptăm opere literare de înaltă ținută, jucate și vizionate cu plăcere, care să facă să ne vibreze inima și să ne înflăcăreze spre tot mai îndrăznețe înfăptuiri.

VLADIMIR PANĂ

„FREAMĂT DE TOAMNĂ” de Ludovic Bruckstein • „ASTA E NORA PE CARE O VREAU” de Radu Boureanu • „PĂDUREA DE SĂLCII” de Lucia Demetrius • „SPIC DE GRIU” de Magda Simon • „CINA DE ONOARE” de Laszlo Gagy • „DARUL” de Sandor Karoly.

„PIAȚA COMUNĂ” ȘI URMĂRILE EI

Zilele trecute s-au încheiat la Bruxelles, capitala Belgiei, lucrările noii sesiuni a Consiliului Ministerial al Pieții comune.

După încheierea Consiliului, mai toate ziarele din apus au publicat articole sub titluri destul de plângărețe: „Amf-nare”, „Marile probleme n-au fost rezolvate”, „Ora hotărârilor n-a sunat încă”, „Partida nu a fost decât aminată”...

Ce-i drept, e drept. Ca și trecutele reuniuni ale Pieței comune (și, desigur, ca și cele viitoare!) actuala sesiune nu numai că n-a reușit să stabilească vreo înțelegere între participanți, ci dimpotrivă, a adâncit și a lărgit aceste neînțelegeri.

Dar ce este de fapt Piața comună? Să ne amintim puțin faptele.

Cite cuvinte atitea minciuni...

În anul 1957, reprezentanții guvernelor din șase țări ale Europei occidentale: Republica Federală Germană, Belgia, Franța, Italia, Olanda și Luxemburgul, au semnat acordul cu privire la Comunitatea Economică Europeană, sau cum i se mai spune, Piața comună.

Pe atunci tonul presei burgheze era plin de optimism. „Armonie”, „prosperitate”, acestea erau cuvintele ce reveneau cel mai des în paginile ziarelor legate de trusturi. Dar, iată că astăzi, aceeași presă este nevoită să adopte alt ton. Realitatea demonstrează că „ursitoarele” care au prezis la nașterea Pieței comune „prosperitate” și „armonie” s-au dovedit a fi minciună.

În ce privește „prosperitatea”, una există, într-adevăr, dar... numai pentru trusturi. Din 1957 până în 1960, 50 din cele mai mari societăți vest-germane și-au sporit profiturile nete de 2,2 ori. Din 1958, profiturile a 305 mari societăți franceze s-au dublat. În Italia, profiturile societății Fiat au crescut de la 10 miliarde 986 milioane de lire în 1957 la 23 miliarde 641 milioane de lire în 1961.

Toată această fabuloasă bogăție s-a adunat în detrimentul și pe spinarea oamenilor muncii. Prosperitatea trusturilor a mers mină în mină cu sărăcirea tot mai accentuată a maselor populare. Azi, șomajul atinge proporții uriașe, în toate cele șase țări ale Pieței comune. Costul vieții este într-o continuă creștere. În Franța, de pildă, s-au făcut anumite calcule care arată că costul vieții a crescut la 147 la sută în ianuarie 1962, față de iulie 1957. Nu mai incapa nici o îndoială că Piața comună este îndreptată în primul rînd împotriva oamenilor muncii, că ea reprezintă o crinčenă ofensivă a monopolurilor împotriva celor ce muncesc. Un mare ajutor primesc monopolurile din partea guvernelor celor șase țări.

Cu ajutorul impozitelor directe și indirecte, ele silesc masele populare să ducă în-țreaga povară a cheltuielilor pentru cercetări, pentru crearea și exploatarea noilor surse de energie, pentru uriașele bugete de război. Pentru miniștri burghezi, care trec foarte ușor din fotoliile consiliilor de administrație ale marilor societăți în guverne, este o nimică toată să aducă asemenea legi financiare care să asigure absorbirea fondurilor realizate din impozite de către casele de bani ale trusturilor.

În ce privește „armonia” care s-ar fi stornicit în urma Pieței comune realitatea demonstrează și aici, contrariul.

Formal, Tratatul cu privire la Comunitatea Economică Europeană, înscălit la Roma în 1957 a fost o înțelegere între guverne. De fapt, însă, el a devenit o înțelegere între marile monopoluri, între marii magnafii ai industriei și finanței din principalele țări vest-europene, cu scopul de a asigura piețe largi de desfacere și a scăpa de concurență.

Înțelegere? E un fel de a spune. Pentru că, dacă toate monopolurile industriale din Comunitatea Europeană sînt interesate să domine în lupta cu monopolurile din alte țări (și în special cu cele din S.U.A. și Anglia) nu e mai puțin adevărat că, în lăuntru „comunității” chiar, interesele monopolurilor se bat cap în cap. E ca și cum șase șerpi ar fi închiși în același borcan. Mai e vreo îndoială că fiecare va încerca să-l înghită pe celălalt?

Libertăți — dar pentru cine ?

Cînd acum șase ani a fost înscălit Tratatul Comunității Economice Europene, una din principalele prevederi ale acestuia era crearea așa-numitei Piețe comune între țările participante. Cele șase țări vest-europene au stabilit printre altele scăderea treptată (eșalonată pe 12 ani) a taxelor vamale pentru mărfurile exportate dintr-o țară în alta, și apoi desființarea totală a acestor taxe. În același timp, țările Pieței comune au obligat să stabilească tarife vamale unice pentru importul din țări din afara „comunității” și să ducă o politică comună în domeniul transporturilor, comerțului, agriculturii etc.

Se prevede, de asemenea, libera circulație a persoanelor și capitalurilor dintr-o țară în alta, ceea ce înseamnă de fapt că monopolistii din Franța, de pildă, își pot aduce brațe de muncă mai ieftine din Italia (pentru a face să scadă prețul forței de muncă în propria lor țară), în timp ce — să zicem — monopolistii vest-germani își pot plasa capitalurile în acele țări ale Pieței comune unde știu că pot ob-

ține profituri mai mari de pe spinarea oamenilor muncii. Iată adevăratul scop al „libertății” de circulație și a altor „libertăți” cărora li se face reclamă în țările Pieței comune. În același timp, însă, Piața comună accentuează și mai mult lipsa de „libertăți” a maselor populare din cele șase țări, caracterul profund antidemocratic al acestei „comunități”. Se știe că Piața comună este condusă de anumite organe suprastatale, în special de așa-numita „Comisie europeană specială”. Hotărârile acestor organe sînt obligatorii pentru toate țările participante la Piața comună. În felul acesta, însă, politica comercială, politica de investiții, cea a prețurilor sînt dictate de acest organism aflat la chere-mul trusturilor. Interesele trusturilor domină din ce în ce mai mult Europa occidentală în detrimentul intereselor majorității fiecărei națiuni, călcînd în picioare independența și suveranitatea națională a popoarelor.

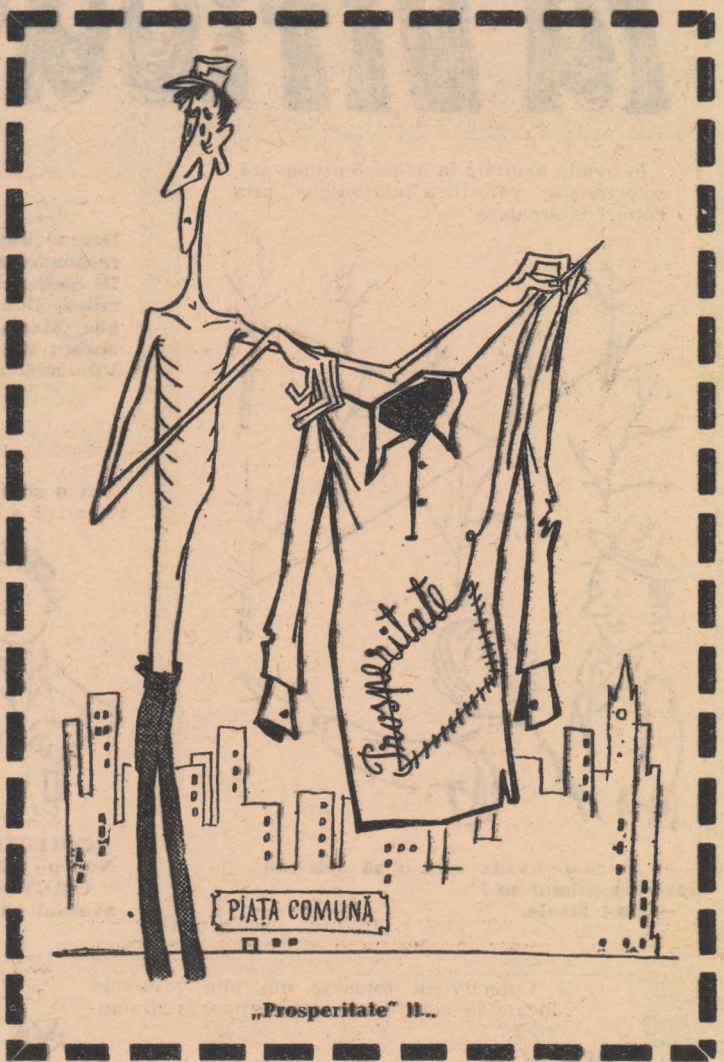
Piața comună — dușmana țărănimii

Clasei muncitoare din cele șase țări vest-europene, Piața comună nu i-a adus decât intensificarea exploatații, știrbirea libertăților, perspective întunecate pentru ziua de mine.

Dar țărănimia? A profitat ea oare în adevăr de făgăduielile făcute acum șase ani, cînd avocații plății ai „Comunității europene” prezentau Piața comună ca singura soluție a crizei adînci prin care trec masele de țărani și proletari agricoli?

Concurența dintre marile monopoluri industriale — bazate pe principiul „cel mai tare înghite pe cel mai slab” — a fost transpus și în domeniul gospodăriilor țărănești. În țările Pieței comune are loc procesul denumit de „restructurare” a agriculturii. Ce înseamnă această „restructurare” ne-o arată, de pildă, chiar ministrul francez al Agriculturii, care a declarat textual: „Restructurarea agriculturii franceze nu va lăsa loc decât celor mai puternici și mai productivi. Ceilalți nu au la îndemînă decât cițiva ani pentru a se adapta”. Cu alte cuvinte, gospodăriile mici nu au altă scăpare decât să se lase înghițite de cele puternice, care pot face față concurenței.

La început li se făgăduise țărănilor din țările Pieței comune o dezvoltare armonioasă a agriculturii, un soi de cooperare în care fiecare țară urma să o completeze pe cealaltă. Ce s-a ales însă din toate acestea? Perspectivele sînt mai sumbre decât oricînd. Economistii au calculat de pildă că în Italia sînt amenințate toate gospodăriile țărănești care nu vor putea produce cel

„Prosperitate” II..

puțin 25 chintale de grîu la hectar. Dar în 1961, producția medie a fost în Italia de 1,7 chintale grîu la hectar. Asta înseamnă că toți cei care nu dispun de suprafețe mari și nu pot folosi deci mașini agricole și îngrășăminte pe scară largă, vor trebui să-și lichideze gospodăriile. O soartă asemănătoare îi așteaptă pe țărăni cu gospodării mici și mijlocii din Belgia, Franța, Germania occidentală. Guvernul francez a adoptat încă în 1960 o lege prin care se acordă ajutor numai gospodăriilor care „dispun de o suficientă suprafață de pămînt” (cel puțin 10 hectare, iar în unele departamente 20 și chiar 30 de hectare).

Ce le rămîne de făcut țărănilor care nu pot rezista „binefacătorilor” cu care i-a blagoslovit Piața comună? Nimic, decât să accepte ruina. De pe acum sînt aduse în fiecare an la ruină și siliți să părăsească munca agricolă 100.000 de țărani în Republica Federală Germană, 85.000-90.000 în Franța, 120.000 în Italia. Economistul vest-german Mandsholt a calculat că în anii imediat următori, opt milioane de țărani din cele șase țări ale Pieței comune (2.300.000 numai în Franța), vor trebui să abandoneze agricultura. Ce se va întimpla cu acești oameni? În cuvîntări fariseice, conducătorii de state din Piața comună vorbesc despre necesitatea de a sprijini pe țărăni ruinați pentru ca aceștia să-și găsească de lucru în orașe. Dar economistul vest-german R. Schnieiders îi sfătuiește de-a dreptul pe țărani ca în „condițiile societății noastre occidentale” să nu conteze decât pe ceea ce pot obține prin „autoajutorare” adică să nu-și pună speranțele decât în ei înșiși...

În adevăr, țărăni, împreună cu ceilalți oameni ai muncii din țările Pieței comune, nu au și nu pot avea altă nădejde decât în ei înșiși. Această și duce la intensificarea luptei împotriva Pieței comune. Alături de clasa muncitoare țărăni găsesc noi și noi metode de luptă de la demonstrațiile care răscolesc în ultima vreme Republica Federală Germană, pînă la oprirea lucrului pe plantații, în

Italia, sau la blocarea drumurilor publice cu tractoare — așa cum s-a întimplat în Franța. Oamenii muncii își dau seama tot mai mult de necesitatea de a opune un front unit împotriva monopolurilor imperialiste.

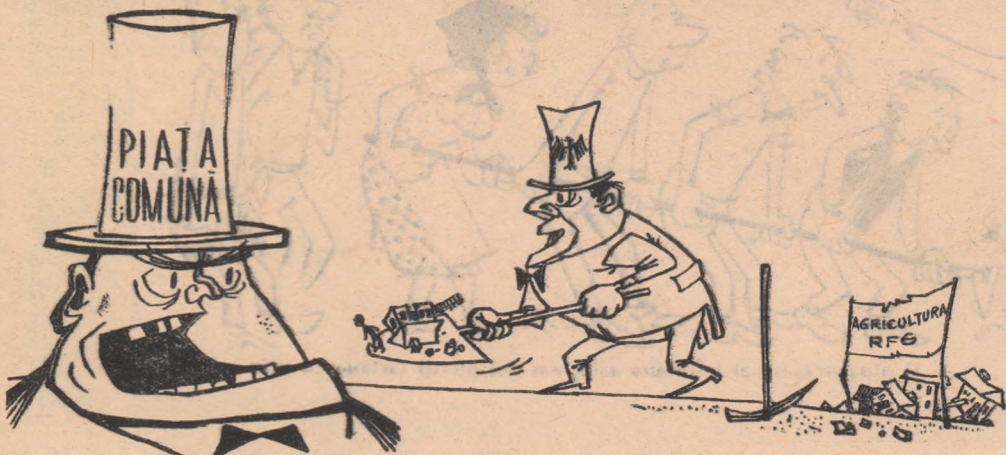
Un element de forță

Deși Piața comună are în mod oficial un caracter economic, ea are și evidente obiective politice. Încă din 1961 cancelarul Adenauer preciza: „Comunitatea Economică Europeană este — după părerea generală — un important element de forță în alianța atlantică”.

Adenauer n-a spus împotriva cui este îndreptată această „forță” dar faptele sînt destul de grăitoare: împotriva țărăilor socialiste, împotriva forțelor democratice în general, care luptă împotriva dominației monopolurilor asupra țărărilor în curs de dezvoltare. Perdeaua de fum care a fost țesută în jurul Pieței comune se desrămă pe zi ce trece, arătînd adevărata față a Comunității Economice Europene: o uniune a monopolurilor și statelor burgheze pentru a duce în comun lupta economică și a încerca să consolideze pozițiile economice ale capitalismului. Ea reprezintă de fapt baza economică a Pactului Atlantic de nord și a politicii sale de forță.

Orice ar întreprinde însă monopolurile și statele burgheze, orice alianță ar încheia, legilor istoriei nu le pot pune friu. Aceste legi acționează împotriva voinței lor, determinînd mersul evenimentelor. În epoca noastră sistemul mondial socialist se dezvoltă impetuos, el fiind factorul hotărîtor al dezvoltării mondiale. Crește și se întărește lupta popoarelor din colonii împotriva monopolurilor, făcînd să se zguduie putredul sistem capitalist, ale cărui zile sînt numărate. Și orice fel de alianță economică sau politică ar încropi, imperialismului nu-i poate folosi mai mult decât ventuza unui mort.

R. TRULESCU

— Contribuim și noi la hrana dumneavoastră!!..

Desene de NIC. NICOLAESCU

La Vitioara

In livada plantată în această primăvară, colectivisti valorifică intervalele prin culturi intercalate.

— Și cum, livada asta o să dea rod încă din primul an?
— Da! fasole.

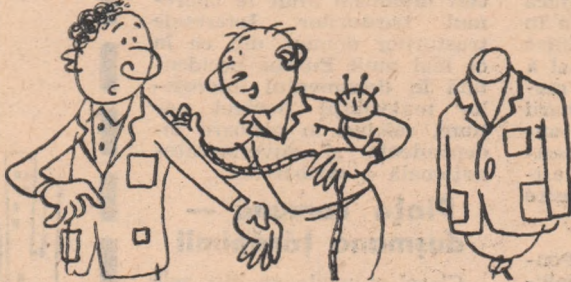
Desene după relatările corespondenților noștri: Gh. D. Soare, Dumitru T. Dumitru, Dumitru V. Gheorghiu, Maria Aldea și D. Pădărușu din comuna Gura Vitioarei, raionul Teleajen.

Brigada artistică de agitație are întotdeauna programe „la zi”, inspirate din actualitatea comunei.

— Toți într-un pas!

La o suprafață totală de 144 hectare, gospodăria colectivă are numai 8 hectare de grădină legumicolă.

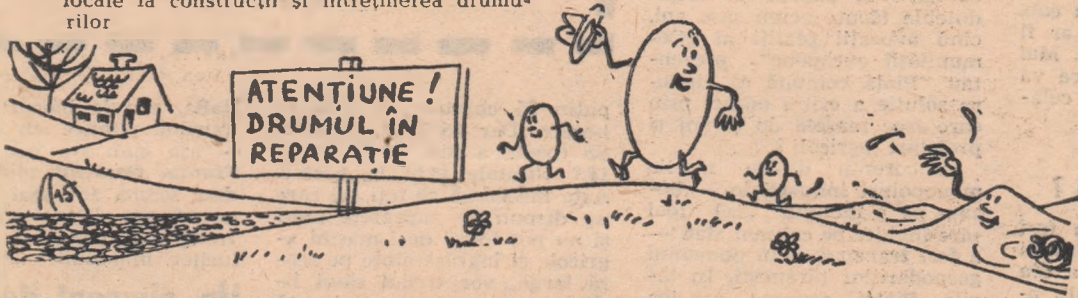
COLECTIVISTUL: — Buzunarul ăsta e prea mic! Nu-l pe măsura hainei...
CROITORUL: — Nu-l nimic! În el o să punei avansul bănesc obținut din grădinarit.

Al. Iordache, A. Dumitrescu și V. Petcu, deși au fost primii care s-au racordat la rețeaua electrică, n-au achitat nici până azi contribuția bănească.

— Cu contribuția nu ești la curent...
— Da, dar racordarea am făcut-o primul!

Colectivisti folosesc din plin resursele locale la construcții și întreținerea drumurilor

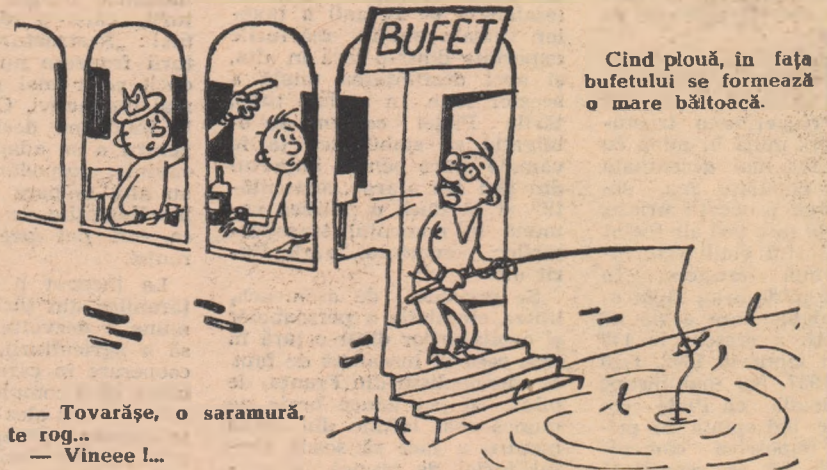

Apa trece și pietrele... se aștern la „drum”...

Obiectului „Agricultura” i se acordă, la toate cele trei școli elementare din comună, o mare atenție

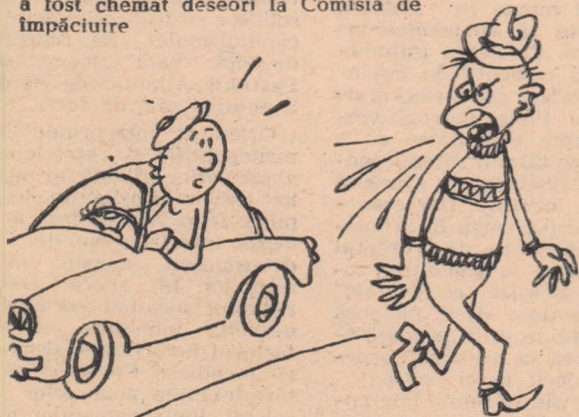
— Astăzi avem lucrare de control...

Cînd plouă, în fața bufetului se formează o mare băltoacă.

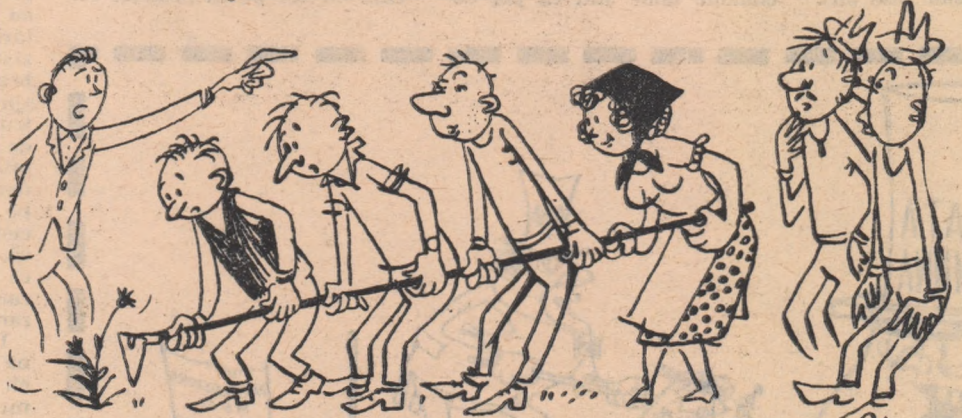
— Tovarășe, o saramură, te rog...
— Vineee!...

Stan Vasile este întotdeauna pus pe ceartă și scandal, fapt pentru care a fost chemat deseori la Comisia de împăciuire

— Hei, bădie! Ce comună-i asta?
— Guraaa!... Gura Vitioarei!...

Brigadierul Petcu Stelian se pripește uneori și face o proastă repartizare a brațelor de muncă.

— Și pină prășesc ei buruiiana asta, voi doi pliviți tarlaua cu griu.